

ιδίως διατελεί υπό τὴν διείθυσιν τοῦ νῦν πρῶ-
τάνως τοῦ Πανεπιστημίου Καπελλίνης.

Κατὰ τὸν μέσον αἰῶνα τὸ Πανεπιστήμιον
τῆς Βονωνίας ἔχει φήμην παγκόσμιον, καὶ
μάλιστα ἡ σχολὴ τῆς νομικῆς, ἣτις καὶ πρώτη
ιδρύθη. Ἀναφέρεται ὅτι τῷ 1262 κατήνησε
νὰ περιέχη 10,000 σπουδαστάς. Ἐνταῦθα δὲ
ἐγένετο τὸ πρῶτον ἀρχὴ διδασκαλίας τοῦ Ρω-
μαϊκοῦ δικαίου. Βραδύτερον εἰς τὸ Πανεπιστή-
μιον τοῦτο προσετέθησαν αἱ σχολαὶ τῆς ἰατρι-
κῆς καὶ τῆς φιλολογίας, ἐπὶ τοῦ Πάπα δὲ Ἰν-
νοκεντίου βου καὶ ἡ τῆς θεολογίας. Ἐν Βονω-
νίᾳ τὸ πρῶτον ἐδιδάχθη ἡ ἀνατομία τοῦ ἀν-
θρώπινου σώματος, καὶ ἐνταῦθα ὁ Γαλβάνης
ἀνεκάλυψε τῷ 1789 τὸν γαλβανισμόν. Ἐν τῷ
Πανεπιστημίῳ δ' ἔτι τοῦτ' ἐδίδαξαν καὶ γυναί-
κες· τοιαῦτα δὲ ὑπῆρξαν κατὰ τὸν 14ον αἰῶνα
ἡ Νοβέλλα δ' Ἀνδρέα, ἣτις ἐδίδασκε κρυπτο-
μένη ὀπισθεν παραπετάσματος ἵνα μὴ τὸ ἐξαι-
σιον αὐτῆς κάλλος παρεκτρέπη τὴν προσοχὴν τῶν
φοιτητῶν. Ὡσαύτως ἐνταῦθα ἐδίδαξε μαθημα-
τικὰ καὶ φυσικὴν ἡ Λαύρα Βάσση, ἡ Μαντζο-
λίνα ἀνατομίαν, ἡ δὲ Κλοτίλδη Τομπρόνη τὴν
ἐλληνικὴν γλῶσσαν ἀπὸ τοῦ 1794 ἕως τὸ 1798.

Ἡ Βονωνία ἀπέχει τῆς πρὸς Α αὐτῆς κειμέ-
νης παραλίῳ πόλεως Ραβέννης, μεθ' ἧς συνδέε-
ται δι' ἰδικῆς διακλαδῶσεως σιδηροδρόμου, 84
χιλιόμετρα.

Ἡ πόλις τῆς Βονωνίας ἔτι διακρίνεται διὰ
τὰ βιομηχανικὰ αὐτῆς καταστήματα καὶ τὸ
ἐμπόριον, ἔχει δὲ ὑφαντήρια μεταξωτῶν ὑφα-
σμάτων, ὑαλοποιεῖα, καπνεργοστάσια, πιλοποι-
εῖα ἰδίως ψαθίνων πύλων, ἐργοστάσια μουσικῶν
ὀργάνων. Ἀγαπητὰ δὲ καὶ πεφημισμένα εἶνε
τὰ μακαρόνια τῆς Βονωνίας, τὰ ποτά, τὸ πα-
ριχη. τὰ τεχνητὰ ἄνθη καὶ ἄλλα ἀντικείμενα
τοῦ γυναικείου στολισμοῦ.

Ο ΑΗΡ ΚΑΙ ΤΑ ΛΟΥΤΡΑ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΗΣ

Κατὰ τὴν ὥραν ταύτην τοῦ ἔτους, καθ' ἣν
οἱ ἄνθρωποι φλεγόμενοι καὶ καταπονούμενοι ὑπὸ
τοῦ θερινοῦ καύσωνος ἐπιζητοῦσι τὴν δροσιστι-
κὴν σκιάν τῶν δασῶν, τὴν ἀναπνευστικὴν ζωὴν
τῶν ἐξοχῶν καὶ τῶν θαλασσιῶν ὑδάτων τὴν
ἀναψυκτικὴν θερμοκρασίαν, ἔχομεν καὶ ἡμεῖς
νὰ εἴπωμεν πρὸς τοὺς ἀναγνώστας τῆς φίλης
Ἐστίας ὀλίγα τινὰ περὶ τοῦ ἀέρος καὶ τῶν
λουτρῶν τῆς θαλάσσης.

Ἀπὸ τῶν ἀρχαίων χρόνων οἱ ἄνθρωποι ἀπέ-
διδον εἰς ἀμφοτέρωθεν δυνάμιν τινα ἰαματικὴν καὶ
τονωτικὴν. Καὶ ὅτι ἔχουν τοιαύτην δύναμιν,
οὐδεὶς ἀμφιβάλλει. Καὶ τοι δὲ οἱ ἰατροὶ τῆς ἀρ-

χαϊότητος δὲν εἶχον τὰ μέσκα, δι' ὧν νὰ ἐξετά-
σωσι καὶ νὰ ὀρίσωσι τὰ συστατικὰ των, τὰ ἐξα-
σκούντα ἐπὶ τοῦ σώματος τὴν ποθειμένην το-
νωτικὴν ἐπενέργειαν, ἐν τούτοις ὀρμεμφύτως,
οὕτως εἰπεῖν, ἀνέθετον ἐπ' αὐτὰ ὄλας τὰς ἐλπί-
δας των καὶ αἱ ἐλπίδες των σπανίως διεφεύδοντο.

Καὶ ὁ μὲν θαλάσσιος ἀήρ εἶνε εὐεργητικὸς
εἰς τὸν ἡμέτερον ὄργανισμόν ἕνεκα τῆς ἀδιακό-
που κινήσεως εἰς ἣν εὐρίσκεται καὶ τῆς ἀπο-
λύτου αὐτοῦ καθαριότητος.

Ἡ ἀκατάπαυστος αὐτὴ κίνησις τῶν ὑπὲρ τὴν
ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης ἀτμοσφαιρικῶν στρω-
ματιῶν προέρχεται ἐκ τῆς διηνεκῶς μεταβαλ-
λομένης θερμοκρασίας τοῦ ἀέρος τῆς ξηρᾶς·
διότι ὅταν οὗτος γίνηται θερμότερος, τὸ θέρος,
ὁ ψυχρότερος ἀήρ τῆς θαλάσσης πνέει πρὸς τὴν
ξηρὰν μεθ' ὀρυζῆς, ἵνα τὸν ἀντικαταστήσῃ, καὶ
οὕτω σχηματίζεται ρεῦμα δροσίζον τοὺς παρὰ
τὴν ἀκτὴν τῆς θαλάσσης περιπατοῦντας· τὸ
αὐτὸ δὲ συμβαίνει ὑπὸ ἐναντίους, ἐννοεῖται, ὀ-
ρους τὸν χειμῶνα.

Ὅτι δὲ ὁ ἀήρ τῆς θαλάσσης εἶνε ἀπηλλαγμέ-
νος πάσης ἐπιβλαβοῦς διὰ τ' ἀναπνευστικὰ ἡμῶν
ὄργανα ἀκαθαρσίας καὶ πόσον τοῦτο σημαίνει
διὰ τὴν λειτουργίαν τῆς ἀναπνοῆς εἶνε γνωστὸν
καὶ διὰ τοῦτο περιττὸν νὰ ἐνδιατρίψωμεν ἡμι-
λοῦντες περὶ αὐτοῦ.

Ἄλλὰ τὸ κυριώτερον πλεονέκτημα τοῦ θα-
λασσιοῦ ἀέρος ἔγκειται εἰς τὸ ἐν αὐτῷ ὑπάρχον
ποσὸν ὀζωνίου, τὸ ὁποῖον, ὡς διὰ πειραμάτων
ἀπεδείχθη, σχετικῶς ὑπάρχει ἐν μεγάλῃ ποσό-
τητι ἐν τοῖς παραθαλασσίσι στρώμασι τῆς ἀ-
τμοσφαίρας.

Ἡ τῶν ἐπικρατοῦσα γνώμη ἦν ὅτι ἡ ἰαματικὴ
ἐπενέργεια τοῦ παραθαλασσιοῦ ἀέρος προήρχετο
ἐκ τοῦ ἐν αὐτῷ ποσοῦ μαγειρικοῦ ἄλατος καὶ
ἄλλων ἐν ἐλαχίστῃ ποσότητι ἀλατούχων συστα-
τικῶν, δυνάμει τῶν ὁποίων ἐνισχύετο τὸ ἡμέτε-
ρον σῶμα καὶ αἱ λειτουργίαι του ἐγένοντο ὀμα-
λώτερον.

Ἄλλ' ὡς εἴπομεν ἀνωτέρω, τὸ ὀζώνιον ἀπο-
τελεῖ τὴν ἀληθῆ καὶ κυριωτέραν ἀρετὴν τοῦ ἀέ-
ρος τῆς θαλάσσης, δι' αὐτοῦ δ' ἐπιταχύνονται αἱ
λειτουργίαι τοῦ σώματος καὶ ἡ μετουσίωσις γί-
νεται ζωηροτέρα καὶ συμφωνοτέρα πρὸς τοὺς φυ-
σιολογικοὺς νόμους.

Κατὰ τὰ τελευταίως ὑπὸ διαφόρων γενό-
μενα πειράματα ὁ παραθαλασσιος ἀήρ στερεῖ-
ται παντελῶς μαγειρικοῦ ἄλατος· μόνον ὀσάκις
εἶνε τρικυμία καὶ ὁ ἄνεμος πνέη σφοδρῶς παρα-
σύρονται ὑπ' αὐτοῦ ἐλάχιστα μόρια ἀλατούχου
ὑδατος, ἀλλὰ καὶ ταῦτα δὲν φέρονται μακρὰν,
καταπίπτουσι μετ' ὀλίγον εἰς τὴν γῆν καὶ δὲν
ἐξαπλοῦνται πέραν τῆς ἀκτῆς τῆς θαλάσσης.

Ἴσως δ' ἐκτὸς τοῦ ὀζωνίου καὶ τῆς ἀχανοῦς
ἐκτάσεως τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης, τῆς

ὁποίας ἡ θέα, ὡς γνωστόν, κατευνάζει καὶ καταπραΰνει τὰ ἐξηρηθισμένα νεῦρά μας, κατευναστικὴν ἐπ' αὐτῶν ἐπενέργειαν προξενεῖ καὶ τὸ ποσὸν τῶν ἐλαχίστων ἐκείνων μορίων θαλασσίου ὕδατος, τὰ ὁποῖα συμπαρυσύρει μὲζῆ του ὁ ἄνεμος καὶ ἐν οἷς ὑπάρχει χλωριούχον νάτριον (μαγειρικὸν ἄλας).

Τὸ μαγειρικὸν ἄλας ἤρχισαν ἀρτίως οἱ ἰατροὶ νὰ δίδουν εἰς μεγάλας δόσεις καὶ ἄνευ πάσης ἄλλης ἀναμίξεως κατὰ τῆς ἡμικρανίας καὶ ἄλλων παθήσεων τῶν νεύρων, καθ' ἃς δὲν εὐρέθη ἀκόμη ὡς αἰτίαι ἀνατομικὴ τις ἀλλοίωσις τοῦ νευρικοῦ ἡμῶν συστήματος.

Τὰ δι' αὐτοῦ μέχρι τῆς σήμερον γεγόμενα πειράματα ἐπέτυχον τὰ πλεῖστα, ἔκπαλαι δ' ἐπικρατεῖ ἡ ὑπὸ τῆς πείρας καθιερωθεῖσα συνήθεια νὰ δίδουν εἰς τοὺς ἐπιληπτικούς μαγειρικὸν ἄλας, ἅμα ὡς αἰσθανθῶσιν ἐπικειμένην τὴν ἔκρηξιν τοῦ πάθους των.

Δὲν ἔχομεν ἀνάγκην διὰ μακρῶν νὰ ἐξάρωμεν τὰς ὠφελείας τῶν θαλασσίων λουτρῶν διὰ τὸ σῶμά μας. Εἰς τοὺς πάσχοντας τὰ νεῦρα εἶνε ἀπαραιτήτων συστατικὸν τῆς θεραπείας των, οὐχ ἥττον δὲ χρήσιμα εἶνε καὶ εἰς τοὺς ὑποφέροντας ἀπὸ τὸν στομάχον. Παρατηροῦμεν ὁμῶς ἐν τέλει ὅτι μετὰ μεγάλης προσοχῆς πρέπει νὰ κάμνουν χρῆσιν αὐτῶν οἱ ἔχοντες προσβεβλημένην τὴν καρδίαν των, οἱ ὁποῖοι καλλίτερον εἶνε, πρὶν ἢ ἔμβουν εἰς τὴν θάλασσαν, νὰ συμβουλευθῶσι τὸν ἰατρόν των.

Δρ Φλς.

ΝΥΚΤΕΡΙΔΕΣ ΑΙΜΟΔΙΨΕΙΣ

Εἰς τὸν Βοτανικὸν Κήπον τῶν Παρισίων ἀποστέλλονται προσεχῶς ἐξ Ἀμερικῆς νυκτερίδες τινὲς ἐκ τοῦ εἶδους τῶν καλουμένων *Χιμαιρῶν* (Vampires).

Ἡ νυκτερίς εἶνε βεβαίως ἐκ τῶν ζῶων, ὧν ἡ προσέγγισις ἐμποιεῖ ἀπέχθειαν εἰς τὸν ἄνθρωπον. Ἀλλὰ τί εἶνε ὁ παρ' ἡμῶν κοινὸς πτερωτὸς μὴ ἐν σχέσει πρὸς τὸ γιγάντειον εἶδος ὅπερ ἀπαντᾷ τόσῳ συχνὰ ἐν τῇ Νοτίῳ Ἀμερικῇ; Ἡ νυκτερίς αὕτη εἶνε μεγάλη ὡς ὄρνις, καὶ αἱ πτέρυγές της ἀνεφγμένα εἰχουσι μῆκος 60-70 ἑκατοστῶν τοῦ μέτρου. Πτερυγίζουσα ἀπαισίως ἐν τῷ νυκτερινῷ σκότει ἀπειλεῖ τὴν ζωὴν τοῦ ὀδοιπόρου ὃν ἡ νύξ ἀναγκάζει νὰ σταθμεύσῃ ἐν τῇ ἐρημίᾳ.

Ἡ φοβερὰ νυκτερίς ἐκλήθη *Χιμαίρα* ὡς ἔχουσα ἀκριβῶς τὰς ιδιότητας ἃς ἡ μυθολογία ἀπέδιδεν εἰς τὸ φανταστικὸν ἐκεῖνο ὄν. Ἡ νυκτερίς αὕτη οὐδὲν ἄλλο εἶνε, κατὰ τινα φυσιο-

δίφην, ἡ πελωρία πτερωτὴ βδέλλα ζῶσα διὰ τοῦ αἵματος τῶν ζῶων καὶ τῶν ἀνθρώπων. Κυρίως βρίθεται τοιούτων *Χιμαιρῶν* ἡ Κολομβία, εἰς ἣν ἀνήκει καὶ ὁ ἰσθμὸς τοῦ Παναμᾶ.

Τὴν ἡμέραν καθεύδει ἀνηρτημένη ἀπὸ τῶν κλάδων μεγάλων δένδρων ὅπου ὀλιγώτερον φῶς καὶ πλείων ἐρημία. Ἀλλοίμονον δ' εἰς τὸν ἀτυχή ὃν ἡ μοῖρα φέρεται πλησίον αὐτῆς κατὰ τὴν ἑσπέραν, ἀλλοίμονον εἰς τὸν κατάκοπον ὀδοιπόρον ὅστις ζητήσῃ ἄσυλον ὑπὸ τὴν σκέπην πυκνοφύλλου δένδρου. Θὰ κοιμηθῇ καὶ δὲν θὰ ἐξυπνήσῃ πλέον! Ἐν διαστήματι μιᾶς ὥρας ἡ νυκτερίς θ' ἀπομυζήσῃ ὅλον τὸ αἷμα αὐτοῦ, καταλείπουσα τὸ ἄψυχον σῶμα εἰς βορᾶν τῶν σαρκοφάγων ὀρνέων καὶ ζῶων.

Κορεσθεῖσα αἵματος ἡ νυκτερίς ἀνίπταται βρέως καὶ ζητεῖ κρύπτην ἐν τῷ φυλλώματι κολοσσαίου δένδρου. Ἡ νυκτερίς αὕτη ἐπλάσθη γονιμωτάτη ὑπὸ τῆς φύσεως· τίκει ἐκάστοτε ἐξ ἡ ἑπτά, καὶ ἐκλέγει τὴν φωλεὰν αὐτῆς ἐν σχισμῇ βράχου ὡς οἶόν τε ἀπροσίτου εἰς τοὺς ὄφεις καὶ ἄλλα ἐρπετά, ἅτινα πολὺ ὀρέγονται τῆς τροφῆς ταύτης. Ἐξ μῆνας μετὰ τὴν γέννησιν αὐτῶν τὰ νεογνά ἔχουσι καὶ τὸ μέγεθος καὶ τὰς ἀρετὰς τῶν γονέων.

Οὐχὶ πρὸ πολλοῦ χρόνου νέος τις Ἀμερικανὸς ὀνόματι Μοραλές, ἐπανερχόμενος ἐφιππος εἰς τὴν πόλιν ἐξ ὀδοπορίας μακρᾶς κατελήφθη ὑπὸ τῆς νυκτὸς ἐντὸς δάσους. Προσκρούσαντος δ' αἴφνης τοῦ ἵππου καὶ πληγέντος βραδέως ὑπὸ κορμοῦ δένδρου, ὁ νέος κατέπεσεν ἀναίσθητος ἐν ἀρχῇ. Συνελθὼν δ' εἶτα ἔκρινεν ἀδύνατον νὰ διέλθῃ τὰς πολυπλόκους ἀτραποὺς τοῦ δάσους πεζῇ καὶ ἐν βαθυτάτῳ σκότει. Ἀπεφάσισε λοιπὸν νὰ σταθμεύσῃ ὑπὸ τὰ δένδρα μέχρι τῆς ἡοῦς.

Συλλέξας ξηρούς τινας κλάδους ἤναψε πύραν ἵνα ἀπομακρύνῃ τοὺς ὄφεις καὶ τὰ θηρία, εἶτα δὲ καλυφθεὶς διὰ τοῦ ὀδοιπορικοῦ του καλύμματος, κατεκλίθη καὶ κατὰ μικρὸν ἀπεκοιμήθη λησιμονήσας πάντα κίνδυνον.

Εὐθὺς τρεῖς νυκτερίδες ἤρξαντο πτερυγίζουσαι ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν τοῦ ἀτυχοῦς. Βαθυμῆδὸν δὲ κατήρχοντο, προσήγγιζον τὸ θῦμα, ἐφ' οὗ τέλος προτεκολλήθησαν ἡρέμα. Ἡ μία τούτων ἡ μεγίστη προσκολληθεῖσα ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ ὤμου εἰσήγαγε τὸ ρύγχος διὰ τοῦ περιλαιμίου εἰς τὸν τράχηλον τοῦ κοιωμένου, ἐνῶ αἱ δύο ἄλλαι ἀπεμύζων τὰς παλάμας αὐτοῦ.

Καὶ ἐνῶ ἀπερρόφουν διὰ τῆς γλώσσης αὐτῶν τὸ νωπὸν αἷμα, ὅπερ ἔρρει δαψιλῶς ἀπὸ τῶν πληγῶν, αἱ νυκτερίδες ἀνακινουσαι τὰς πτέρυγας αὐτῶν ρυθμικῶς ἐρρίπιζον τὸ θῦμα, ὅπως διὰ τῆς γλυκείας δρόσου καταστήσῃσι τὸν ὕπνον αὐτοῦ εὐάρεστον καὶ διαρκῆ.

Ἀλλὰ κατὰ καλὴν τύχην ἕτερος ὀδοιπόρος